

Hồi 63

Âm thần Dương thần

Yến Phi tỉnh lại, chân khí trong người đầy ắp chan hòa khắp nơi, vận chuyển tự nhiên, tinh thần và ý thức trong sáng nhẹ nhàng, đầu óc vẫn vận động theo pháp quyết Tham Đồng Khế.

Hôm qua chàng suốt ngày chui trong phòng, đem sách ra nghiên cứu kỹ, càng xem càng thích thú, không nỡ rời tay, trưa tối hai bữa ăn đều do Cao Ngạn bưng vào phòng.

Bên trong một đoạn "Nội dĩ dưỡng kỷ, an tĩnh hư vô, nguyên bốn ẩn minh, nội chiếu hình tu. Bế tái kỳ đoài, trúc cố linh châu, tam quang lục thẩm, ôn dương tử châu, thị chi bất kiến, cận nhi dịch cầu" đặc biệt khiến chàng khổ công suy nghĩ, cuối cùng phát giác đã nắm được căn bản đường lối, có hy vọng thành công.

Điều kỳ diệu nhất là mỗi khi tập trung tinh thần, dị khí trong thân thể lại tự nhiên có phản ứng, sau đó tựa như tự biết theo đường theo lối cuộn cuộn chuyển động, một điều khiến chàng hết sức kinh ngạc và vui mừng là đường lối vận chuyển của dị khí tương phản với Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp trước đây.

Nếu trước đây là thuận Hậu thiên, hiện tại chính là nghịch Tiên thiên, vì vậy chỉ cần đảo ngược Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp, thay đổi pháp môn cũ, là có thể khống chế và sở hữu luồng dị khí có từ Đan kiếp, khiến chàng mừng như phát điên.

Lấy tâm pháp "an tĩnh hư vô" để xây dựng, củng cố "linh châu".

Có tiếng gõ cửa, Lưu Dụ đẩy cửa tiên vào.

Yến Phi từ trên giường nhồm dậy, nhìn Lưu Dụ ngồi bên cạnh.

Lưu Dụ kinh dị quan sát kỹ nét mặt chàng, ngạc nhiên nói: "Hai ngày nay mỗi lần gặp người, đều cảm thấy có gì đấy thay đổi, nhưng lại không thể nói được là thay đổi ở đâu".

Yến Phi hỏi: "Là biến hóa tốt hay biến hóa xấu?".

Lưu Dụ đáp: "Đương nhiên là tốt, ánh mắt người lúc hữu ý khi vô tình nhìn ta, ta lại có cảm giác bị người nhìn thấu suốt. Thần khí trong mắt người còn kín đáo hơn so với trước, bề ngoài tựa như không biết võ công, chỉ có từ nhân thần của người mới ngẫu nhiên coi ra huyền cơ. Cảm giác hết sức cổ quái".

Yến Phi nói: "Toàn nhờ ơn An công tặng cho Tham Đồng Khế, khiến ta đã khống chế được luồng dị khí trong người. Hy vọng sau khi đến Biên Hoang Tập, ta có thể dễ dàng động dụng chân khí, nếu không sẽ hết sức phiền phức".

Lưu Dụ hoan hỉ cười nói: "Biên Hoang Tập đệ nhất kiếm thủ có thể trùng chấn thanh uy, thật đáng vui mừng, Yến huynh có còn nhớ mình đã là biểu tượng của Biên Hoang Tập không, chỉ cần người còn giữ được ngôi vị Biên Hoang đệ nhất cao thủ, tất cả Hoang nhân đều cảm thấy vẫn còn được an cư lạc nghiệp, những ngày xưa tốt lành lại trở về".

Yến Phi không cầm được chăm chú nhìn gã nói: "Càng tiếp xúc nhiều với người, lại càng phát giác Huyền soái không coi lầm. Lão ca người rất biết nắm bắt khát vọng trong lòng quần chúng, điều này rất nhiều chính trị gia bỏ quên mất, bọn họ đều thích đem ý muốn chủ quan áp đặt cho mọi người".

Lưu Dụ thở phào một hơi, nói: "Cái đó liên quan chặt chẽ với xuất thân thấp kém của ta, thuận dân thì hưng thịnh, nghịch dân thì tiêu vong. Điều này tuy đơn giản, nhưng là chân lý bất biến tự cổ chí kim. Vì vậy chúng ta nắm được thêm một phần tâm lý truy cầu tự do của Hoang nhân là thêm một phần hy vọng thành công. Chúng ta phải để toàn thể dân chúng biết chúng ta vì họ mà về đây. Mục tiêu lý tưởng của chúng ta là muốn bảo vệ tự do, để mọi người được sống trong điều kiện công bình, không để bất kỳ thế lực nào lũng đoạn lợi ích của Biên Hoang Tập".

Yến Phi mỉm cười nói: "Lý lẽ này nghe lọt tai lắm, bởi vì bản thân ta chính là người như vậy, chán ghét cường quyền, mà người lại có thể biến những sự việc vốn dĩ là bạo lực lưu huyết thành chuyện đầy khoái lạc sinh thú".

Lưu Dụ nói: "Biên Hoang Tập là một thế giới hoang dã, người dân ngang ngạnh cứng đầu, để ứng phó với cục diện này, cần phải một tay cầm đao, một tay trao bạc, cương nhu đầy đủ, mới có hy vọng thành công".

Yến Phi nói: "Sách lược của người rất đúng, Kỷ Thiên Thiên lại càng kỳ diệu! Chỉ cần tướng tượng do nàng đi đàm phán với địch nhân đã thấy hứng thú phi thường rồi".

Lưu Dụ gật đầu nói: "Nàng ta là một nữ tử hết sức đặc biệt, ở bên nàng đầu óc thanh thản, khó nảy sinh ý nghĩ xằng bậy. Sáng qua sau khi nói chuyện với chúng ta liền về phòng đóng cửa không ra, báo hại Cao Ngạn suốt ngày loanh quanh bên ngoài. Mỗi lần Tiểu Thi ra ngoài, hẳn đều lằng nhằng không tha cho người ta".

Yến Phi nhíu mày: "Tiểu Thi phản ứng thế nào?".

Lưu Dụ nói: "Đương nhiên cảm thấy phiền phức".

Yến Phi gượng cười nói: "Cái cách tiểu tử này theo đuổi đàn bà con gái thật hạ lưu, phải nhắc nhở hần mới được".

Lưu Dụ ngạc nhiên nói: "Mục tiêu của hần không phải là Kỷ Thiên Thiên mà là Tiểu Thi sao?".

Rồi lại gật đầu: "Tiểu Thi cũng hết sức quyến rũ".

Tiếp đó lại nói: "Hiện tại Kỷ tiểu thư rất cuộc cũng chịu rời khỏi khuê phòng, tới phòng lớn dùng bữa sáng, muốn mời Yến gia người tới tham dự".

Yến Phi nhìn ra ngoài song, nói: "Đây là chỗ nào?".

Lưu Dụ nói: "Chúng ta đang ngược dòng Hoài Thủy tiến về phía tây, sáng mai có thể đến Biên Hoang Tập".

Yến Phi đứng dậy ra khỏi giường nói: "Tỉnh mộng rồi có thể tới gặp Kỷ Thiên Thiên, chuyện này có thể nói là phúc phận mà toàn thể thiếu niên công tử Kiến Khang mơ không thấy".

ooo

Lưu Dụ và Yến Phi bước vào khách sảnh, Cao Ngạn đang sùi bọt mép kể cho chủ tớ Kỷ Thiên Thiên nghe lịch sử phát tích của hần ở Biên Hoang Tập, làm sao từ một kẻ lưu lang tay trắng biến thành gã phong mai kiếm bộn tiền? Lại nói về kinh phí để môi giới mua bán cổ ngoạn cổ tịch ra làm sao.

Kỷ Thiên Thiên cố nhiên rất hứng thú, Tiểu Thi cũng nghe đến xuất thần.

Thương sảnh nằm ở trên thương phòng, rộng bằng hai gian thương phòng, bên trong đặt một cái bàn chân cao, xung quanh có tám cái ghế cũng là ghế chân cao. Ngoài ra không có gì khác.

Kỷ Thiên Thiên hôm nay ăn mặc thật khiến người ta sáng mắt ra. Y phục không hoa lệ, mà giản dị tự nhiên, áo dài trắng tuyền bó thân, bên ngoài choàng một tấm lụa mềm sắc vàng, phía dưới quần chèn màu lục sẫm, mái tóc đen mượt mà xõa xuống hai vai, làm nổi bật cần cổ ngọc ngà, chỉ e các vị lão tăng nhiều năm diện bích trông thấy cũng khó tránh khỏi động lòng trần.

Hiển nhiên nàng không đủ cao để ngồi trên ghế, bèn khẽ tựa vào lưng ghế, một cẳng chân xinh đẹp lại nhấc cao đạp vào thành ghế bên cạnh, tư thế phóng lãng hết sức quyến rũ.

Lưu Dụ vì nhớ đến lời Yến Phi, đặc biệt lưu ý Tiểu Thi. Nàng ta mặc một chiếc quần ngắn kín đáo, bên ngoài lụa hồng, áo kép bằng tơ nỉ, viền lụa trắng, sang trọng mà khác biệt; bên dưới mặc quần sa nhả tím biếc, đầu tóc kết búi, tú lệ đoan trang, quả là một mỹ nhân đầy hứa hẹn, chẳng trách Cao Ngạn sinh lòng ái mộ.

Kỷ Thiên Thiên thấy hai người tiến vào, cười tươi như hoa nói: "Hai vị đại anh hùng tới rồi!".

Tiểu Thi vội đứng dậy mời hai người ngồi, rồi dâng trà thơm lên cho hai người.

Yến Phi và Lưu Dụ ngồi hai bên Cao Ngạn, Yến Phi cười nói: "Cao anh hùng xin ngừng lời một chút, nếu không lịch sử Hoang nhân nhà ngươi đem ra kể hết rồi, sau này sợ không còn gì để nói".

Lưu Dụ cũng trêu hấn: "Hoang nhân không có quá khứ kia mà? Sao quá khứ của Cao lão ca lại huy hoàng thế?".

Cao Ngạn lúng túng nói: "Thiên Thiên và Tiểu Thi có lòng hỏi, tiểu đệ chỉ là biết không thể không nói! Nói không thể không hết! Hắc! Để Thiên Thiên hiểu thêm vài chuyện về Biên Hoang Tập đối với bọn ta chỉ có lợi chứ không hại gì".

Tiểu Thi trở lại chỗ ngồi, vầu cái miệng xinh xắn mỉm cười nói: "Người ta đâu có lòng hỏi người".

Yến Phi và Lưu Dụ đều phấn khởi vì nhìn ra được hai chuyện, trước tiên là Tiểu Thi đã gia tăng hảo cảm với Cao Ngạn, nếu không đời nào chịu nói đùa với hấn. Thứ hai là Tiểu Thi và Thiên Thiên tình như tỷ muội, nói cười không hề cố kỵ, từ đó cũng có thể biết được tác phong của Kỷ Thiên Thiên.

Cao Ngạn ứng đối với Tiểu Thi, đương nhiên so với Kỷ Thiên Thiên tự nhiên hơn nhiều, tí tởn đáp: "Nhưng mà ánh mắt Tiểu Thi nói với ta là nàng rất thích nghe mà".

Tiểu Thi lập tức đỏ bừng mặt, liếc hấn một cái, cúi đầu không thèm nhìn hấn nữa. Thần thái thiếu nữ quyến rũ khiến Cao Ngạn nhìn ngơ ngẩn.

Thiên Thiên nhìn Tiểu Thi, rồi lại nhìn Cao Ngạn, yếu điệu cười nói: "Thiên Thiên hôm nay thấy rất thoải mái, chưa bao giờ thấy thoải mái như thế này, chúng ta không cần ăn nói vào khuôn phép. Người phương Nam thường không coi trọng Hoang nhân, cho là cuồng bạo thô lỗ, nhưng nghe Cao công tử miêu tả Biên Hoang Tập, mọi người

dấu tranh công khai, chân tình chân tính, thật là thống khoái biết bao! Còn hơn tiểu lý tàng đao, người gian ta trá, rõ ràng là bại hoại còn giả bộ quân tử”.

Nói rồi miệng cười chúm chím, dịu dàng nói: "Thiên Thiên thực lòng coi các vị là anh hùng. Từ câu chuyện sáng qua, Thiên Thiên thấy các vị thực dám nghĩ dám làm, có thể lo việc lớn. Còn những người mệnh danh thế gia vọng tộc ở Kiến Khang, trừ nghĩa phụ ra, đều thích nói mà không thích làm, nói thì toàn lời hay ý đẹp, nhưng toàn là trống rỗng không thực, đương nhiên không thể biến thành hành động được”.

Yến Phi để nàng khơi lên tâm sự, thừa cơ nói: "Nghe nói Thiên Thiên cô nương gần đây kết giao bằng hữu tri kỷ, chẳng lẽ cũng không ngoại lệ sao?”.

Tiểu Thi thân hình khẽ run, Kỷ Thiên Thiên thì sắc mặt ảm đạm, song mục lộ ra thần sắc phức tạp, mục quang hướng ra ngoài song cửa nhạt giọng nói: "Đúng rồi! người ta còn một vấn đề chưa hồi đáp Yến công tử từ sáng hôm qua”.

Yến Phi lấy làm ngạc nhiên, nhất thời không nghĩ ra vì sao Kỷ Thiên Thiên lại nhắc chuyện này.

Cao Ngạn hiếu kỳ hỏi: "Vấn đề gì vậy?”.

Kỷ Thiên Thiên tựa hồ đang nói đến một câu chuyện không có liên can gì, chậm rãi: "Hôm qua Yến công tử hỏi ta, bọn ta đi Biên Hoang Tập đột ngột như vậy thực ra là đã suy nghĩ kỹ càng hay là nhất thời quyết định?”.

Rồi quay sang Yến Phi nói: "Người vẫn muốn biết chẳng?”.

Yến Phi trong lòng cảm thấy thương xót, ngầm đoán việc nàng ly khai Kiến Khang có quan hệ đến vị bằng hữu mới kết giao, hơn nữa lại còn thuộc về mất mát tình cảm, bèn nói: "Ta chỉ là tùy tiện mà hỏi, Thiên Thiên cô nương hoàn toàn không cần trả lời”.

Lưu Dụ trông thấy mà giật mình, Kỷ Thiên Thiên mặt mũi sầu thảm, ánh mắt mê man thê thiết, phảng phất như lạc lối trong vực xoáy tình cảm, lại có một ý vị quyến rũ mê người khác. Gã vốn là người rất kềm chế, đối với người rất không dễ động cảm tình, nam nữ đều như vậy. Vậy mà lúc này, gã lại cảm thấy mỗi lần cất chân động tay, cho đến mỗi biểu hiện, mỗi ánh mắt của nàng đều làm gã xúc động tận đáy lòng.

Kỷ Thiên Thiên lộ vẻ đau đớn trên khuôn mặt xinh đẹp, ôn nhu nói: "Thiên Thiên sở dĩ lưu lại Kiến Khang là vì nghĩa phụ, hiện tại ly khai cũng là vì nghĩa phụ. Không còn nghĩa phụ, Kiến Khang thành không còn gì đáng để Thiên Thiên lưu luyến. Vì vậy biết nghĩa phụ muốn lập tức ly khai, Thiên Thiên nghĩ ngay đến việc sẽ đi đâu? Tự nhiên nhất đương nhiên là theo nghĩa phụ, cho đến lúc nghe nói đến Yến Phi”.

Yến Phi tuy cảm thấy tự hào, nhưng không hề nghĩ đến phương diện hấp dẫn vì điều giữa nam và nữ, hiểu rằng Kỷ Thiên Thiên chỉ là sinh ra hứng thú với Biên Hoang Tập vô pháp vô thiên, không phải có tình với vật nào hay người nào cả.

Kỷ Thiên Thiên nói: "Bắt đầu từ giờ phút đó, Thiên Thiên để ý nghe ngóng những điều liên quan đến Yến Phi và Biên Hoang Tập, lưu tâm đến sự kiện kỳ dị phát sinh trên người Yến công tử, rốt cuộc cơ hội cũng đến, Thiên Thiên lại không kềm được khát vọng đối với Biên Hoang Tập. Bất quá việc tới Biên Hoang Tập, lại được quyết định vào thời khắc gặp gỡ ba vị! Biết rõ các vị chính xác như nghĩa phụ đã nói, đều là người phi thường".

Cao Ngạn kinh ngạc xen lẫn vui mừng nói: "An công cũng có đề cập đến ta sao?".

Kỷ Thiên Thiên trợn mắt nhìn hắn: "Làm sao bỏ sót người được, người là một người lương thiện nhiệt tâm mà".

Yến Phi thấy Cao Ngạn sung sướng hả hê như thế, lần đầu tiên cảm thấy hết hối hận đã tác thành cho hắn và Kỷ Thiên Thiên gặp gỡ.

Tuy nhiên Kỷ Thiên Thiên vẫn chưa nói gì đến bằng hữu mới kết giao của nàng.

Lưu Dụ chợt thốt: "Ta muốn thử kiếm pháp của Thiên Thiên".

Thần sắc thương cảm của Kỷ Thiên Thiên đã bị quét sạch, tha thướt đứng lên, vui vẻ nói: "Để Thiên Thiên về phòng thay võ phục, rồi mới lên thuyền cung hầu tướng quân chỉ giáo".

Nói xong cùng Tiểu Thi hoan hí bỏ đi, Cao Ngạn tay ôm đầu, nghiêng ngó nhìn theo hai chủ bộ.

- o O o -